

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Sangerens Bekjendelser

Citation: Hertz, Henrik: "Sangerens Bekjendelser", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid58308.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Sangerens Bekjendelser.

Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjæle, kjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herskerinde!
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Hvad der bandt til dig din Troubadour.

- Længe gik jeg gennem Byens Gader,
Sang og spilled', hvor jeg kom, med Lyst.
Folket stimled' i en Ports Arcader,
Paa Balconer Damer stod i Rader,
Alle smilte glade til min Røst.

Hvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
Hvad jeg havde tænkt mig mangen Nat,
Medens Duggens Perler Panden kjølte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
Sangeren at give af sin Skat.

42

Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: »Verden vil mit Haab forgylde!
Menneskerne vide hvad de skylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham skal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Cither Hjertets Længsel mætter,
Ham skal lønne lykkelige Nætter -«
Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

- Seent en Aften, lænet til en Pille,
Sang jeg for et stort og fornemt Huus.
Husets Damer lytted' skjult og stille -
Tys! da faldt der Ord, ak, Ord saa milde,
Ord, jeg hørte paa som i en Ruus.

»Det er ham, der har den smukke Stemme
- Lød det sagte fra den dunkle Gang -
»Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
»Det er ham, der hos min Moder hjemme
»Lærte mig ifjor en lille Sang.

43

»Denne Sang, kan du endnu erindre,
»Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trøst?
»Al min Kummer forekom mig mindre;
»Af et tvivlende, bevæget Indre
»Freden steg og Hvile for mit Bryst.«

Ak, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
Var det som en Gud min Kind berørte.
Haabets Røst mig smigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

»Jomfru! hvad jeg savner kan du fatte,
Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
Sangens Sønner gaee omkring forladte;

Dig jeg gav af Digtekunstens Skatte;
Som jeg gav dig, skifte du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tankes Helligdom gaae ind.
Lad mig som en troende Beskuer
Under Hvælvet af dit Øies Buer
Læne mig med Andagt til din Kind!

44

Lad mig af din Stemmes Mildhed Styrkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da - men ak! dit Blik formørkes . . .
Tael! hvad er din strenge Mines Grund?»

- Og den Skjønne svarede med Kulde:
»Agter jeg endog i dig din Kunst
»Og din Cithers Klang, den længselfulde,
»Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
»Fyrstelig dig lønne med - min Gunst?

»Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
»Er min Tjener som mig tjene Fleer.
»Den skal holde mig i Drømmen fangen,
»Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
»Dette venter jeg men Intet meer.

»Som min Terne, naar hun stille vifter
»Heden fra min Kind og fra min Hu,
»Mildner Digteren de stærke Drifter,
»Himlens Kjølighed med mig han skifter.
»Dette gjør min Terne, det gjør du.

45

»Som i Orienten Troen qvæges,
»Naar Fakiren under Solens Brand
»Læser Bønner og i Savnet spæges,
»Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
»Skifte dem med dig jeg ikke kan.

»Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
»Sangens arme, vandrende Fakir!
»Tvivl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
»Tag din Løn derfor!« - og stolt hun rakte
»Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

Og den Skjønne vendte flux mig Ryggen,
Og fra Huus til Huus igjen jeg gik.
Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
Indenfor var Solskin, Glæden, Lykken,
Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg iilte,
Og i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Øie venligt paa mig hvilte,
Mangen Læbe sødt til Sangen smiilte,
Ak, men intet Hjerte for mig slog.

46

Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig - da en Aftenstund
Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter,
Bad mig komme med min Sang, min Cither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viiste Laagen:
»Der ved Busken bag den gamle Lind.
»Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen -
»Tøv saalænge til jeg sender Nogen.
»Eller nei, jeg lukker selv dig ind.«

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret sprang,
Lukked' op og ilte mig imøde,
Bad mig med saa venlige, saa bløde
Ord at glæde Huset med en Sang.

- Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælnne, kjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

47

I din Haves dufterige Gange
Hørte du opmærksom paa mit Spil,
Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smil forlange
Hvad jeg ønsked', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iiskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din lyse Sal du lod mig trine,
Lagde dine Hænder smaa i mine,
Mens dit Øie kjærligt paa mig saae.

»Sanger! kom og drik af dette Bæger!«
Sagde du og rakte mig din Mund.
»Du, hvis Ord saa mildt mit Bryst bevæger,
»Kom, med Ordets Manna jeg dig qvæger,
»Til du føler styrket dig og sund.

»Kom til mig, naar Verden dig forjager,
»Naar du savner hvad ei Verden veed.
»Deel med mig din Kummer, dine Plager.
»Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
»Deel med mig. da ogsaa hvad du leed.

48

»Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
»For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
»Ved min egen Side skal du sættes,
»Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
»Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

»Men - flyv ikke bort af mine Hænder,
»Flygtig som du er, af Sangfugl-Art!
»Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
»Ønsket efter dig til Verdens Ender.
»Flyv, men kom igjen, og kom lidt snart!«

- Min Philippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord saa søde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaar at binde
Fast din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Herskerinde! sæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder smaa i mine,
See kun paa mig med den kjælnne Mine,

Mens jeg tabes i at see paa dig.

49

Viid, at mens jeg dig beskuer, vækkes
Digtekunstens Aander i min Hu.
I dit søde Smil mig Lyren rækkes,
Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Musa er kun du!